

דף מט.

עין משפט ט.

ארי"ח סימן שכח ענין לו

לז. לט. כל אוכלים ומשקים שהם מאכל בריאים מותר למי שיש לו מיחוש בעלמא לאכלן **ש** ולשתותן, ואפי' שהם קשים לקצת בריאים **ת** ומוכח שזה לרפואה מותר.

לז. מ. וכל שאינו מאכל ומשקה בריאים אסור לאכלו ולשתותו לרפואה **א** למי שיש לו מיחוש בעלמא והוא מתחזק והולך כבריא, אבל אם אין לו שום מיחוש **ב** מותר.

הגה: **ו**אם נפל למשכב ג"כ מותר **ג** דלא גזרו בו משום שחיקת סממנים.

ש. ממשנה וגמ' בשבת ק"ט, ומכאן יש להתיר לשאוף טבאק ולא כמי שאסר ברכי יוסף אות י"ד, ועיין בכה"ח אות רי"ג.

ת. הב"ח הגיה לקצת דברים, וכן בלבוש ועיין בכה"ח אות רט"ז, ובעת דבר רח"ל מותר לקחת חיסון גם בשבת.

ודבר שצריך בישול ובישולו מע"ש מותר לשתותו בשבת דאין חשש שמא יבשלנו בשבת, ובפרט אם התחיל לשתותו מע"ש יש להקל, מ"מ מרמב"ם נראה דאפי' בישולו מע"ש ואין חשש שמא יבשלו בשבת אסור משום שחיקת סממנים, אם לא שהתחיל מלפני שבת יש להקל, כה"ח אות רי"ח.

א. מ"מ אם מערבו עם מאכל אחר והמאכל השני הוא הרוב יש להקל, כה"ח אות רי"ט. ופילפל לבדו שאינו מאכל בריאים כמו שהוא אסור לאכלו לעצור השילשול, ועיין בכה"ח אות ר"כ.

ו. חילתית הגם שאינו מאכל ומשקה בריאים שאסור למי שיש לו מיחוש בעלמא, מ"מ אם התחיל לפני שבת מותר לקחתו גם בשבת שאם יפסיק יחלה, כה"ח אות רי"ז.

ב. בטור כתב דאם אוכל אותם לרעבוננו או לצמאון ואין לו חולי מותר, והב"י כתב עליו אפי' אינו רעב וצמא מותר, אבל המ"א בס"ק מ"ג כתב לדקדק מדברי הטור דאם עושה אותם לרפואה אסור אפי' בבריא וכ"כ האחרונים, כה"ח אות רכ"א.

ג. שהרי אמרו שצרכיו נעשים ע"י גוי כמו בסעיף י"ז.

ו. ומותר לאכול מהאוכלין המרפאין כיון שאינו עושה מעשה, ב"י, אבל הב"ח חולק דאם הישראל בעצמו אוכל או שותה הרי עושה בכך מעשה שאין הבריאים אוכלים אותם, וכ"כ הט"ז בס"ק כ"ה, אולם המ"א והאחרונים הסכימו לדברי הב"י ודלא כהב"ח, כה"ח